

∞ De aankomst ∞

Christian Deterink

“Nee, niet nu”, dacht Henk geïrriteerd, toen een golf misselijkheid door hem heen trok. Niet de eerste van die dag, wist hij. Net als die toenemende druk die hij op zijn borst voelde. Verdomde bronchitis!

Hij klampte zich nog steviger vast aan de reling en zwaaide naar de mensen aan de kant. Het was druk, nog drukker dan hij al had verwacht. Hij zag dat het televisieteam zich al had geposteerd op één van de beste plaatsen van de kade. Het maakte hem alleen maar nog zenuwachtiger. Hij voelde het zweet prikken in zijn baard.

“Alles in orde? Nog wensen?”, vroeg Robert naast hem. Er was een duidelijke spanning in zijn stem te horen. Vanzelfsprekend. Het onthaal wat hen te wachten stond, was nauwelijks alledaags te noemen.

“Nee hoor”, zei Henk kortaf en hij probeerde moedig te glimlachen. Hij begon weer te wuiven en ervoer een rare tinteling die door zijn arm trok. Verontrust liet hij zijn arm zwaar zakken. Verwonderd bedacht hij dat hij al sinds zijn kindertijd soms last van bronchitis, maar dat de pijn zich nooit zo ver verspreidde.

Moeizaam hief hij zijn andere hand om te wuiven. Hij moest zich nog steviger vastgrijpen aan de reling om niet te wankelen bij een volgende vlaag van misselijkheid. “Verdømme!”, dacht hij woedend. Dit moest zijn grote moment worden. Zijn glorieuze aankomst in de haven van dit pittoreske stadje. Het onthaal door duizenden mensen. De burgemeester zelf zou hem begroeten. En nu dreigde alles in de war te worden gegooid.

“We meren aan”, zei iemand achter hem overbodig. Henk zag zelf ook wel hoe de touwen overboord werden gegooid en door mannen aan de kade werden vastgezet. Anderen waren al bezig met de loopplank.

“God, geef me kracht”, bad Henk terwijl hij zich bleef vasthouden aan de reling. De komende twee à drie uur moest hij op zijn best zijn. In zekere zin moest het zijn finest hour worden als acteur; nog nooit had hij immers zo’n groot publiek gehad. Zo’n makkelijk publiek ook, als je erover nadacht. Maar intussen voelde hij de pijn op zijn borst nog steeds toenemen. Zijn hart klopte als een bezetene en hij merkte dat hij te snel ademde.

“Voor de leeuwen!”, zei Robert terwijl hij zijn hand vastpakte. Henk moest ondanks alles glimlachen. Hoe vaak had hij al niet met Robert op de planken gestaan? En altijd had hij dit gezegd, vlak ze op gingen.

Hij liet zich gewillig door hem meevoeren. Henk was blij dat Robert niet voelde hoe klam zijn hand was doordat ze allebei handschoenen droegen. Niemand merkte daarnaast hoe moeizaam hij liep. Niet zo heel gek eigenlijk; hij moest tenslotte ook een oude man spelen.

Voetje voor voetje bewogen ze zich over de loopplank. Henk probeerde rechtop te lopen en de constante pijn te verbijten. Hij probeerde zich voor de geest te blijven houden hoe zijn goede vriend Bram al die jaren deze rol had vervuld. Met een prachtige statige waardigheid, die hij had willen proberen te benaderen.

Maar de angst gierde intussen door zijn lijf. Ten eerste omdat hij voelde dat dit geen normale bronchitis meer was. Ten tweede omdat hij wist dat hij nu the point of no return was gepasseerd. Had hij misschien toch op de boot al eerder de alarmklok moeten luiden? Misschien was er nog iets te regelen geweest...

Maar nu was het te laat. Als om die wetenschap te onderstrepen kwam de burgemeester al op hem toelopen nog voor hij goed en wel de loopplank af was.

“Welkom, Sinterklaas. Welkom in Bergen op Zoom!” In een potsierlijk gebaar knielde hij en kuste de zegelring die over zijn handschoen heen zat.

Henk wist het antwoord te produceren wat men van hem verwachtte. Hoe blij hij was in Nederland te zijn aangekomen, en nog wel in deze prachtige stad. Door de steeds dichterbij bewegende microfoonhengel beseftte Henk echter dat hij te zacht had gepraat. Vond je het gek, de pijn benam hem bijna zijn adem! Henk zag hoe de burgemeester hem ook enigszins bevreemd aankeek.

Robert, de Hoofd Piet, redde hem, door aan te kondigen dat het tijd was voor de rondrit door de stad. Hij gebaarde de Piet met de schimmel naderbij.

“God allemachtig, het paard”, dacht Henk wanhopig. Vanaf het moment dat hij was gevraagd voor de rol, had dit aspect hem het meest tegen gestaan. Hij hield niet van paarden. Maar nu leek de schimmel hem opeens een onoverkomelijk obstakel.

“Ik moet gaan zitten of liggen”, beseftte hij opeens buiten adem, “Ik trek het niet!” Maar tegelijkertijd was hij zich maar al te bewust van die camera’s die op hem gericht waren en al die kinderen die vol verwachting een glimp van hem wilden opvangen. Hij beseftte dat hij het móest doen.

Moeizaam zette hij, nadat hij nog een kadootje van een klein meisje had ontvangen en over haar hoofd had gestreken, enkele stappen richting het paard. Hij leunde zwaar op Robert.

“Gaat het wel?”, siste Robert gealarmeerd.

“Misselijk”, wist Henk eruit te persen.

“Godverdomme”, was het antwoord van Robert, “Red je het?”

“Het moet”, was alles wat Henk kon zeggen.

Het paard rees hoog voor hem op. Moedeloos vroeg Henk zich af of schimmels altijd zo reusachtig waren. Tegelijkertijd ontging het hem niet dat verschillende Pieten om hem heen elkaar nerveus dingen toefluisterden. Ze staarden hem besmuikt aan met wat een mix leek van bezorgdheid en ontzetting. Het maakte iets in Henk los. Nog nooit had hij in het theater gefaald; in al die jaren had hij geen optreden gemist. Vandaag zou niet de eerste keer zijn!

Strijdvaardig haalde hij enkele keren diep adem en probeerde alle malheur naast zich neer te leggen. Hij zette zijn linkervoet in de stijgbeugel en zette zijn andere voet, zoals geoefend, in de ingevouwen handen van één van de Pieten. Ingespannen hijgend zette hij kracht om zichzelf het paard op te hijsen. Hij merkte opeens hoe hevig hij over zijn hele lichaam zweette onder zijn jurken. Zijn gezicht en nek prikten, maar of dat ook kwam van het zweet of van alle naar hem gerichte blikken wist hij niet. Waarschijnlijk van beide. Henk beseftte dat er momenteel niet alleen duizenden mensen op deze kade hem bekeken, maar ook nog eens miljoenen via de live televisie-uitzending. Het gaf hem net genoeg kracht om zijn rechterbeen over de rug van het paard te zwaaien. Even leek hij verstrikt te raken in zijn eigen jurken, maar één van de Pieten wist alles op zijn plaats te trekken. Krampachtig probeerde hij zichzelf op te richten. Ja, hij zat! Het moeilijkste deel van de middag zat erop. Een gevoel van opluchting maakte zich van hem meester; nu zou hij de rest ook wel halen! Hij probeerde zich te oriënteren, maar hetzelfde moment begon zijn omgeving te tollen, alsof hij ingestapt was in een dolle draaimolen. De pijn op zijn borst trof hem opeens harder dan ooit en Henk merkte dat hij geen adem meer kon halen en dat zijn hart bonsde als een idioot. Met een schok begreep hij het: “Dit is geen bronchitis meer, dit is een hartaanval!”.

Vaag zag hij al die kindergezichtjes die opgewonden zijn richting uit keken. Hoe zouden ze wel niet reageren als hij zou instorten? Henk had een voorgevoel en het maakte dat hij van pure afkeer zijn hele ontbijt wilde uitkotsen. Maar daar kreeg hij de tijd niet meer voor. De pijn bereikte een nieuw hoogtepunt en verlamde hem geheel. Zwarte vlekken dansten voor zijn ogen en namen snel toe in aantal en omvang. Net voor het geheel zwart voor hem werd, merkte hij hoe hij slap van de schimmel begon te glijden. Het laatste wat hij zag was de mijter die op de straatstenen viel.

